

der er paabudt ved Straffelovens § 156, er det ganske overflødigt, at det staa her, og hvis det er noget andet, der menes dermed, maatte man kunne forlange; at det blev tydeligt udtrykt, hvad Hensyn der her skal tages. Ingen kan bestemt sige det, og Følgen bliver altsaa, at der kan ske alle mulige forskellige Udlægninger deraf. Dertil kommer, at det ikke klart fremgaar af dette Lovforslag, hvem det egentlig er, der skal bedømme, om nu et saadant Hensyn er tilsidesat eller ikke. Det kan ikke være Sognepræsten, der har at møde ved de borgerlige Begravelser og høre efter, om Talerne ogsaa overholde dette Hensyn, thi saa maatte det staa i Lovforslaget. Man skulde efter dette tro, at det er en eller anden tilfældig Politimand, som skal overvære Begravelsen og bagefter indmelde, om der er sket noget, hvorved dette Hensyn er overtraadt. Men jeg kan ikke tænke mig noget mere odiøst end at forlange, at der skal være Polititil Stede ved borgerlige Begravelser for at undersøge, hvorvidt Lovens Forbud overtrædes eller ej. Den højtærede Minister sagde i det Samraad, som Udvalget havde med ham — jeg tror at have Lov til at citere hans Ord —, at han i og for sig ikke havde noget imod, at denne Bestemmelse udgik, men han syntes, at det vilde være odiøst at udtage den, da den nu en Gang stod der. Det forekommer mig at være mere odiøst at beholde den, naar man ikke ved, hvilke Ulemper der kan afstedkommes ved den, og heller ikke ved, hvorledes man skal straffe det, som her forbydes. Sæt nu, at der virkelig, efter at en Begravelse har fundet Sted, af en Politimand, eller hvem det nu kan være af de tilstedeværende, indberettes, at der er talt paa en saadan Maade, at den indberettende mener, at det Hensyn, som skyldes Folkekirken, er overtraadt, hvor er saa den Paragraf i Straffeloven, hvorefter dette kan straffes? Hvad er det for en Paragraf, som siger, at et saadant Hensyn til Folkekirken ikke maa overtrædes ved Begravelser? Hvis Lovforslaget skulde kunne opretholdes, maatte der være paalagt dem, som overtraadte det, Bøder, men en Bestemmelse om saadanne Bøder findes jo ikke. En Straf er overhovedet ikke angiven, og man er altsaa ude paa det ganske uviste. Man kan sige, at saa gør det ingenting, om det staa i Lovforslaget, men der er dog ingen Mening i fra Rigsdagens Side at vedtage Love, naar man gaar ud fra, at det er lige meget, om de Forbud, som indeholdes i dem, overtrædes

eller ikke. Man kunde tænke sig, at under forskellige Strømninger her i Landet vilde der paa forskellige Maader kunne gøres Indskrænkninger i den borgerlige Begravelse udfra, hvad der her staa, idet man kunde forsøge enten at standse Talerne eller paalægge en vis Censur overfor, hvad der overhovedet maatte finde Sted.

Dette gælder om, hvad der maa siges. Om hvad der maa synges, hedder det, at der ikke maa synges andet, end hvad der findes optaget i Folkekirkens Salmebøger, i alt Fald ikke uden Sognepræstens Tilladelse. Dette involverer, at det, der skal synges, i Forvejen skal forelægges Sognepræsten til Censur. Ellers kan ingen Sang synges. Det er mærkeligt, at man, naar man vil gøre Begravelser ukirkelige, forlanger, at de Sange, som de paarørende finde passende ved denne Lejlighed, dog først skulle under Præstecensur. Og hvordan skal denne foregaa? Hvordan skal Sognepræsten kunne paase, at der ikke synges noget, som han ikke vil have sunget? Skal det ske paa den Maade, at han, naar der synges en Sang, som ikke har været forelagt ham til Godkendelse, skal søge at forhindre Afsyngelsen ved Politiets Hjælp? Hvordan skal han faa at vide i Forvejen, hvad man muligvis vil synge? Hvorledes skal det forhindres, at der f. Eks. ved en dansk Forfatters Død synges nogle Sange, som den afdøde har skrevet, og hvori han finder Udtryk for sin religiøse Følelse, som imidlertid ikke svarer til, hvad vedkommende Sognepræst finder passende i kirkelig Henseende? Hvorledes skal det kunne forhindres, at en Sanger synger en saadan Sang? Skal det meldes i Forvejen? Og hvis det ikke er meldt i Forvejen, skal saa Politiet komme og tage vedkommende Sanger i Kraven og føre ham bort, naar han begynder at synge?

Man kan sige, at alt dette er smaalige Indvendinger. Men hvis man mener, at det ikke vil finde Sted, hvorfor i al Verden sætter man saa i Lovforslaget Forbud mod, at det sker? Det er kun, fordi man ikke har turdet eller ikke har villet eller ikke har kunnet ganske frigøre sig fra et kirkeligt Syn paa en borgerlig Sag, eller i alt Fald en Sag, en Institution, man ønsker at gøre borgerlig.

Det tredje Punkt er, hvad der kan foretages ved en Begravelse. Her har man forbudt, at der maa finde Jordpaa-kastelse Sted, trods det, at det kirkelige Udvalg har ment, at noget saadant godt kunde lade sig gøre. Nu er der mange,